Anh Hùng Đất Nước Tôi

Cao Đắc Vinh (Kính tặng Cô Đ.K.Phụng trường trung học Nguyễn Trãi.) Cuộc đời thoáng qua như một giấc mộng. Trung học Nguyễn Trãi ngày nào còn ghi chép thuộc lòng câu thơ của Cụ Nguyễn Công Trứ: "Làm trai đứng ở trong trời đất, phải có danh gì với núi sông" thế mà hôm nay tôi đã là một người già lưu vong không công danh... mang quốc tịch Mỹ! Ý thơ đó đã là kim chỉ nam cho suốt cuộc đời vừa qua nhưng tiếc thay dù tâm có suy tư và lòng có phấn đấu, cuối cùng vẫn chỉ là số không! Một con số không mà nhiều đồng bào sống ở quê hương tôi lại tha thiết cầu mong sở hữu. Lòng nhiệt thành và tài năng chưa đủ nếu cơ giời vận nước không thuận chiều xuôi gió. Hóa ra tôi đã "sinh nhầm thế kỷ" của một thi sĩ! Thời đại mà mọi sự trắng không hoàn trắng, đen không toàn đen, mập mờ mầu xám tro giống như tàn điếu thuốc lá cháy nửa chừng trên môi. Khi ấy, chủ nghĩa Karl Marx được những triết gia thời đại cổ võ: Bertrand Russell Nobel văn chương 1950, Jean Paul Sartre Nobel văn chương 1964... với con mắt lé, lỡ nói câu "triết lý" hồ đồ, ăn năn để đời: "Un anticommuniste est un chien" (Đứa nào chống cộng đều là đồ chó). Trí thức Tây phương còn hoang tưởng một mùa xuân thế giới với chủ nghĩa Cộng Sản như thế thì xã hội Việt Nam sa lầy không phải là vấn đề may rủi. Cả một thế hệ, thanh niên thiếu nữ quê hương tôi chưa sống đã ngã gục… Còn lại trên đất nước, những kẻ ác lộng hành và những người hiền sống thúc thủ trong hoài nghi sợ hãi. Họ thẫn thờ luôn tự hỏi phải chọn trắng hay đen và mầu xám nào lý tưởng cho chiếc áo lá che lên mảnh đất nghèo? Vàng thau lẫn lộn, chủ nghĩa được sơn son phết vàng để đấu tranh giai cấp lên cơn sốt. Một nửa loài người bị lừa đảo. Thuyết Domino của quốc tế Cộng Sản đã biến nửa quả địa cầu thành lửa đỏ địa ngục trần gian! Quê hương tôi, "có người bừa thay trâu cầy" đói nghèo xác xơ, chiến tranh triền miên nên vô phương sống sót, làm sao có thể thoát cơn bỉ "cộng" mà sớm mong ngày thái lai? Qua bao năm ngủ mê trong tội lỗi, dân tộc thức tỉnh gặp toàn rác rưởi. Gian dối không chôn sống được sự thật phũ phàng. Đen trắng bây giờ minh bạch, mầu xám hoài nghi hết còn là miền đất mập mờ đánh lận con đen. Tất cả đã phô bầy như ban ngày... Đất nước "làm đĩ" cho kẻ thù phương "lạ", điêu linh khắc khoải trên bờ vực thẳm, lãnh đạo "ô sin" sống hèn vì tham nhũng giầu sang! Linh hồn "satan" chế ngự cuộc đời của cả một dân tộc, quốc thể đau đớn vì tủi nhục, quốc hồn lơ lửng vẫn trôi lạnh lùng... Hôm nay, thế kỷ mới vừa hiện lên ở chân trời. Hai câu thơ của Cụ Nguyễn Công Trứ: "Làm trai đứng ở trong trời đất, phải có danh gì với núi sông" lại được nhận diện và may thay vẫn là cứu cánh trong tâm hồn thanh niên nam nữ thế hệ mới trên quê hương. Hồ nghi đã tan biến! Lạc đường là di sản có sẵn. Đất nước phải chuyển hướng giống như thằng anh cả mộng du "Ngô Sa" trước khi tắt thở đã làm. Hãy quyết tử với con mẹ "Ta Bầu" lòng tham dạ chửa gian manh cạnh nhà. Như bao lần rồi sẽ phải một sống hai chết với nó mà thôi! Gió đã đổi chiều, giữa thời đại "internet" chỉ một hành động đơn giản tỉ dụ: Thủ tướng cáo phó về vườn, đại tướng bỏ rơi quân hàm, nghị viên vứt bộ lông cừu, công an lột áo cứt ngựa v.v... cũng đủ mạnh để mang danh anh hùng đất nước tôi... Dân tộc chưa bao giờ ghi nhận nhiều anh hùng dân gian như hiện nay. Từ Bắc chí Nam trong cơn lốc xoáy: Luật sư giữ vững lập trường đa đảng, sinh viên áo trắng đòi công lý, văn sĩ lên án chế độ, tu sĩ bảo vệ niềm tin, ca sĩ khinh bạc thủ tướng, tù lương tâm tuyệt thực đòi tự do, nhạc sĩ yêu nước bị giam cầm, bloggers nằm tù thỉnh cầu dân chủ nhân quyền và nhất là từng đợt sóng ái quốc biểu tình khắp nơi chống quân phương Bắc đang vang vọng lòng ngưỡng mộ của toàn thế giới... Riêng tôi, nghĩ đi nghĩ lại… Chỉ cần về giữa thành phố Sài gòn hay Hà Nội cầm chổi quét rác như ông Tây nào đó đã làm mà báo chí một thời vinh danh cũng là hành động anh hùng trọn vẹn với quê hương... Chuyện ấy thật dễ dàng nếu hai câu thơ của tiền nhân còn đẹp trong lòng và niềm tin chưa mỏi mệt. Cao Đắc Vinh
http://vietbao.com/D_1-2_2-67_4-204561_3-67/